

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561693616/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Kirken og Husene, Alt fremtraadte saa tydeligt, og foran i Vognen reiste Pigen sig; hun havde kun det tynde, hvide Strykke Linned paa. Med Hænderne udbredte hun sit lange Haar, udstødte et vildt Skrig og sprang ned af Vognen; i samme Nu rugede igjen det kulsorte Mørke over den hele Egn. Der var dødsstille.

«Hvor er *Luzie!*» raabte Moder og Bedstemoder. «Gud! hvor blev hun af!»

De grebe med Hænderne rundt om efter hende, men stødte kun paa Træer og Buske. Regnen styrtede ned i tunge Strømme. Begge Qvinderne udstødte et Forfærdelsens Skrig, som den rullende Torden overdøvede. Bedstemoderen søgte med Haanden henad Jorden, Moderen løb afsted i Regn og Mørke og raabte «*Luzie!*» *Christian* knugede sig fast til sin Moder; det var en skrækkelig Nat.

Et Lyn og et Skrald, begge af samme Kraft, som hiint, ved hvilket den unge Pige forsvandt for dem, fulgte senere, og med disse syntes Uveiret at have lagt sig; de følgende vare langt svagere, Regnen faldt kun i enkelte Draaber. Men hele denne Mellemtid var den skrækkeligste for den stakkels Moder, der, uvis om, hvorthen hun skulde vende sig, for at finde sin ulykkelige Datter, løb fremad over Tuer og Tjørne. Et Øieblik, ved det lysende Lynblink, syntes hun at see noget Hvidt svæve hen over Marken; hun tog samme Retning, men standsedes snart af en Grøft, snart af en Busk, mellem hvis Grene hun trængte ind. Midt i Regn og Blæst syntes hun at høre Datterens Stemme, hvad dog var umuligt, thi Stormens Hvinen døvede hver Lyd. Hun nødtes til at tage samme Retning, som Stormen foer, og den førte hende fremad som et Legetoi for sin Kraft. Undertiden følte hun sig blive baaret hen over Jorden; endelig standsede hun ved en høj Grøft; instincmæssigt steg hun derop og blev i Øieblikket af den hvirvlende Vind revet ned paa den anden Side i det høje Græs. Et Lyn oplyste foran hende den gamle Herregaard Ørebækkelunde med sit Taarn, sine mægtige Muurpiller og gothiske Karnapper. Hun var i Haven, hvor de gammeldags beskaarne Hække, og hvide Steenfigurer staae; var det een af disse, som ved det blinkende Lyn syntes at bevæge sig, eller var det Datteren, hun saae? Hendes Fodder skjælvede; bævende raabte hun hendes Navn, medens Stormen omhvirvlede de unge Blade og det vintergule Løvfald.

Det var tidligt paa Morgenen, da *Christian* vaagnede af en dyb Søvn. Hans Moder og den ældre Kone sad forud paa Vognstangen og